

— Главке! друже мой, животе мой, пригърни ма още еднѣжъ, да чуѣж притисканіето на рѣцѣтъ ти, и въ туй пригращаніе остави ма да умрѣ; не можъ вече да устоѣж!

— За хатра ми, за любовѣтъ ми, не дѣѣ изгубя коражъ, Ионке! твойтъ животь е мой животь. . . . Я виждѣ, я виждѣ, къмъ насъ идѣтъ нѣкон съ запалены машалы, я виждѣ какъ вѣтрѣтъ не ты поврѣжда, и тѣ свѣтятъ еще когато ся обколконы отъ града на смъртъта! Безъ сумвѣніе тѣзи бѣжанци спѣшатъ къмъ крайморіето, хайде да идемъ и ний съ тѣхъ!

И внезапно и вѣтровѣтъ и страшныйтъ дѣждъ ся виждахъ като да ся поуталожихъ, ѣи като да искахъ нѣкакъ да насърчатъ залибенытъ, атмосферата въ едно мгваніе станъ тиха и планината ся виждаше, като да си почива, може бы за да избухне испослѣ съ голѣмо стремленіе и буйство. Онѣзь които носехъ машалытъ бържѣ-бържѣ приближавахъ.

— Близу смы до морето, думаше съ спокойнѣ гласъ началникѣтъ на тази дружина. Общавамъ са свобода и богатство на всички които останъ ѣ живы отъ робовѣтъ ми! Дързайте! самытъ богове ма увѣдомиха чѣ щемъ да са избавимъ отъ това зло врѣме, хайдите напредъ.

Багровата свѣтлина отъ машалытъ огрѣѣ връзь очитѣ на Главка и връзь главатана Иона, растреперана и уморена вече. А мнозина отъ рабытъ, които вървѣхъ съ машалытъ, изминѣха напредъ носяще зимбили и тежки ковчезы. Пръвѣ и надсоченъ надъ тѣхъ ся възвншаваше голѣмливый и лѣпотный Арбакъ съ голъ ножъ въ рѣжъ.

— Тако ми сѣнкытъ на прародителытъ ми! възгласи. И въ срѣдѣ тѣзи ужасната сцена честѣта ми са усмихнува и ми прѣдвѣщава любовь и благополучіе, ако и да са бунтува природата страшно. Гърко, тегли са на страна! искамъ Иона, азъ съмъ неинъ настойникъ.

— Издаднико! убійцо! извика Главкѣ като гледаше неприятеля си съ погледъ на неумолимо негодованіе. Немезиса та е принесла на отмщеніето, като жертва посветена на сѣнкытъ на Тартара, който е избывалъ вече огневѣтъ си. Ако дързнешъ да пристѣпишь еднѣ крачкѣ, ако дързнешъ да докачишь и единъ отъ космытъ на Иона, сабята ти ще бѣде по-слаба и отъ трѣстъ за защитѣ. Кжсъ по кжсъ ще та раскжсамъ!

И подиръ туй заплашваніе сцената са освѣтли внезапно отъ едно гжсто и кърваво и страшно сїяніе; исполински и като колоссъ, ся появи страшныйтъ Везувій, който са въсправи отъ подземныйтъ тѣмнины, които ѣж окружавахъ. И раздвоенъ са показваше върхѣтъ, или по добрѣ: сякашъ чѣ на гората ся въсправяхъ два звѣра грома-